

TĂRIE PRIN BUCURIE

»Duceți-vă de mâncăți cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți câte o porție și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.» – (Neemia 8.10)

În zilele noastre se vorbește mult despre devize. Deviza este un mijloc de plată, un ordin de transfer în valută străină, dar deviza este și o parolă, un principiu sau o lozincă.

Devizele au valoare numai atâta timp cât au acoperire în măsura stabilită. Cu cât este mai mare acoperirea, cu atât valoarea devizei este mai mare.

Există devize care încă nu sunt foarte vechi, dar cu toate acestea nu mai au valoare, căci n-au avut niciodată valoare. Să ne amintim numai de devizele inflației. Era deviza germană și cu toate că pe ea scria **„Reichsbank** plătește 1 milion de Mărci’, în ziua emiterii nu mai avea valoarea anunțată. Astăzi devizele germane din acea vreme, de: 100.000, 1.000.000, 1.000.000.000 și chiar de un bilion de Mărci nu mai au nicio valoare.

Dar nu numai mijloacele de plată, ci și parolele și lozincile cărora le-am conferit cândva o valoare, sunt azi la fel de lipsite de valoare ca și aceste devize. Erau numai cuvinte goale la modă, un fel de a vorbi, care chiar și în timpul când încă mai erau în circulație deja nu mai aveau valoare. Și acum

TĂRIE PRIN BUCURIE

Aceasta este deviza frontului german al muncii. Este o deviză care are valoare, care nu-și va pierde niciodată valoarea, o deviză de o frumusețe rară. Și Eclesiastul spune: »Am ajuns să cunosc că nu este altă fericire pentru ei, decât să se bucure și să trăiască bine în viața lor; dar și faptul că un om mănâncă și bea și duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci, este un dar de la Dumnezeu.« (Eclesiastul 3,12-13)

Da, bucuria este un dar al lui Dumnezeu și de aceea nici nu se poate bucura oricine, chiar dacă ar fi bogat. Căci există oameni cărora Dumnezeu le dă bogății, averi, reputație, cărora nu le lipsește nimic din tot ce le dorește sufletul, dar Dumnezeu nu-i lasă să se bucure de ele, ci un străin se bucură de ele. (Eclesiastul 6,1-2) Tot așa nu va reuși nici frontul german al muncii să aibă peste tot bucurie, cu toată osteneala lor cinstită. Aceasta o știu bine conducătorii. Să nu se aștepte la ceva imposibil. Dar aceasta nu coboară valoarea eficacității lor. **Mulți se vor bucura cu adevărat** și vor fi întăriți pentru lupta dură care ne-a fost cândva prescrisă. (Iov 7,1)

Vrem și noi să ne aducem aportul, **ca mulți să se poată bucura**. Că această osteneală nu este zadarnică o dovedesc multele scrisori pe care le primim din țară și din străinătate.

„Tărie prin bucurie” este un vechi gând biblic. Dumnezeu vrea ca omul să se bucure. El urăște orice ipocrizie. Cât de sever i-a muștrat Domnul pe farisei, și totuși lumea și azi mai este plină de oameni – cărturari – cărora le place să se plimbe în haine lungi și să le facă lumea plecaciuni prin piețe, care umblă după primele scaune în sinagogi (școli) și după locurile dintâi la ospete, care casele văduvelor le mănâncă , în timp ce de ochii lumii fac rugăciuni lungi. (Luca 20,46-47) Acest soi de oameni n-au nici ei bucurie, nici nu pot oferi bucurie altor oameni. Dar ei vor să stăpânească peste oameni.

Dar apostolul Pavel scrie: »Nu că stăpânim peste credința voastră, ci **suntem împreună-lucrători la bucuria voastră.**« (2 Corinteni 1,24)

Și noi vrem să fim împreună lucrători la bucuria voastră.

BUCURIE

Există mai multe feluri de bucurie. Întâi să facem deosebirea între două feluri de bucurii: bucuria lumească (pământească) și bucuria duhovnicească (cerească). Ambele sunt îndreptățite și au o mare valoare. Uneori sunt amândouă legate între ele și atunci au o valoare deosebită. Bucuria poate fi interioară și exterioară Dumnezeu vrea ca omul să se bucure. Toată Creația arată lucrul acesta. Așa este scris și citim în Cuvântul adevărului: »În ziua dintâi să luați poame din pomii cei frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu și să vă bucurați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru **șapte zile**.« (Levitic 23,40)

»Acolo să mâncați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru și să vă bucurați.« (Deuteronom 12,7; vezi și versetul 18) »Acolo să cumperi cu argintul acela tot ce vei dori: boi, oi, vin și băuturi tari, tot ce-ți va plăcea, să le mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău și să te bucuri tu și familia ta.« (Deuteronom 14,26)

»Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care îl va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău și fiica ta, robul tău și roaba ta, Levitul care va fi în cetățile tale și străinul, orfanul și văduva care vor fi în mijlocul tău.« (Deuteronom 16,11; vezi și 27,7)

Nu este mișcător că Dumnezeu însuși se gândește la robi, la roabe, la văduve și orfani? Și ei să se bucure, aceasta este voia Lui.

Este de neînțeles cum de israeliții aveau așa de puțină bucurie, în ciuda atâtor îndemnuri ale lui Dumnezeu de a se bucura!

Dumnezeu îi cunoaște foarte bine pe oameni și știe cât de puțin sunt în tare să aibă o veritabilă bucurie duhovnicească. De aceea era mereu la Israelii bucuria pământească împletită cu bucuria duhovnicească.

»Și dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra și Leviții care învățau poporul, au zis întregului popor: ‚Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți!‘ Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii. Ei au zis: ‚Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți o porție și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului vostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.‘ (Neemia 8,9-10)

Toată Biblia este plină de bucurie și trebuie să ne mirăm cum de au reușit oamenii să transforme lumea într-o vale a plângerii.

Mulțimea oștilor cerești au vestit păstorilor din câmpiile Betleemului o mare bucurie, care era pentru tot poporul. Și în Epistola către Filipeni citim iar că trebuie să ne bucurăm: »**Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!**« Aceasta este deviza Epistolei către Filipeni.

BUCURII PĂMÂNTEȘTI

Bucurii pământești există destule, numai de s-ar pricepe oamenii cum să le savureze. Nu toate bucuriile se pot considera bucurii. Unele bucurii sunt adevărate izvoare de putere, iar altele îi ruinează omului și trupul și sufletul. Toate au o limită. Lucrurile exagerate strică adesea mai mult decât ajută, chiar dacă sunt lucruri bune.

Una din cele mai curate bucurii este munca, respectiv bucuria muncii. De aceea spune Schiller: ‚Aceasta-i ce pe om l-a-nnobilat
Și tot de-aici înțelepciunea sa,
Că-n fundul inimii a realizat
Ce-a fost în stare el, cu mâna sa.‘

Această bucurie nu este numai un adevărat izvor de putere, ci aduce și foloase materiale, în timp ce alte bucurii costă mulți bani și aduc sărăcie și nevoi.

Voia lui Dumnezeu este ca omul să se bucure de lucrarea mâinilor lui. De aceea citim: »Să prăznuiești sărbătoarea șapte zile în cinstea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul. Căci Domnul, Dumnezeul tău te va binecuvânta în tot venitul tău și în tot lucrul mâinilor tale și de aceea să fii vesel.« (Deuteronom 16,15)

Mai există și alte bucurii pământești: călătoria, excursia, canotajul, navigația, etc. Și ele sunt izvoare de putere. Într-adevăr, lumea este așa de frumoasă! Dumnezeu a avut grijă să fie o variație, de care omul are atâta nevoie. Trebuie să avem parte să trăim cântarea ‚Cui vrea Domnul să-i facă o favoare, pe-acela îl trimite-n lumea mare’. Atunci putem cânta din toată inima:

Bucurați-vă de frumusețea lumii! Vrednică-i de bucurie;
Dumnezeul nostru a presărat în ea atâta măreție!
Totuși nu-i decât așternutul tălpilor Lui, împodobit bogat,
Nu-i decât un lucru frumos înzestrat și desăvârșit creat.
Bucurați-vă-mpreună de lună, soare și priviți la astre,
Cum călătoresc cum luminează peste valea lumii noastre!
Totuși nu sunt decât lucruri de mâna Domnului Prea'nalt create,
Pe vastul veșmânt strălucitor al tronului Său semănite.
De-n așternutul tălpilor și-n tron atâta lucire se-aprinde,
Atunci inima Sa câtă strălucire și desfătare va cuprinde?
(Karl Johann Philipp Spitta, 1801-1859)

După o călătorie de refacere se lucrează mult mai ușor și bucuria este mai mare când putem lucra împreună cu oameni dragi și dacă înțelegem proverbul:

„Să nu deplângem zorii zilei,
Ce poartă grija muncii și a trudei,
Căci e-atâta de frumos să ne-ngrijim
De oamenii pe care îi iubim!

Dar nimeni nu poate crede ca va primi putere din: excese, pofta, alcoolism, ospete, beții, idolatrie păcătoasă. Acestea nu sunt bucurii care pot da oamenilor putere, ci îi ruinează. (1 Petru 4,3) Bucuriile pământești și deprinderile trupești au, într-adevăr, rostul lor, care nu li se poate contesta. Dar să luăm seama la cuvintele acestea: »Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.« (1 Timotei 4,8)

Nimeni să nu aștepte prea mult de la bucuriile pământești. De cele mai multe ori sunt prea înșelătoare și trec pre repede, în timp ce bucuriile cerești sunt veșnic netrecătoare. Noi, cei care azi ne bucurăm cu o bucurie **negrăită și strălucită, știm că marile bucurii încă ne stau înainte**, în timp ce fiecare trebuie să știe că va veni ziua când toate bucuriile pământești se vor sfârși, fie că omul acela este prea bătrân, fie chiar că este rechemat prin moarte de pe această scenă. De aici cititorul va înțelege că trebuie să ne preocupăm mai mult cu bucuriile cerești.

BUCURIILE CERESTI

Mijlocirea bucuriilor duhovnicești (cerești) este sarcina adunării (a bisericii), respectiv a conducătorilor religioși. Cum au făcut ei acest lucru până acum sau cel puțin cum au încercat să obțină rezultate în acest sens, să judece cititorul singur. Ce fac ei pentru a mijloci oamenilor aceste bucurii duhovnicești? Oare ajung predicile duminicale? Oare nu se întorc mulți oameni acasă plictisiți, fără a fi găsit vreo bucurie, pe care au căutat-o fie conștient, fie inconștient?

Creștinismul adevărat mijlocește cea mai mare bucurie și fericire prin dragoste. **Dumnezeu este dragoste.** Conștientizarea faptului că Dumnezeu ne iubește, ne face inimile nespuse de fericite. Care inimă nu tresaltă de bucurie la recunoașterea chemării noastre cerești, înaltă și veșnică și a poziției noastre în Hristos? Putea Dumnezeu să ne dea ceva mai mare decât **ne-a dat deja?** »Nu ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?« se întrebau cei doi ucenici de pe drumul Emausului. (Luca 24,32) Ce bucurie trebuie să fi fost aceea ce au trăit ei! Ei trebuie să se fi simțit ca unii care au venit dintr-un întuneric dens la o minunată lumină și, ca urmare, au rămas fără grai de surpriză și bucurie.

La fel pățim și noi când Dumnezeu ne descoperă prin Duhul Său lucruri așa de minunate, pe care

niciun ochi nu le-a văzut,

nicio ureche nu le-a auzit,

nici la inima omului nu s-au suit,

că putem să vedem sau să auzim înțelepciunea lui Dumnezeu,

într-o taină,

cea ascunsă,

pe care Dumnezeu a hotărât-o mai dinainte,

înainte de veci,

spre slava noastră;

pe care niciunul dintre fruntașii

veacului acestuia n-a recunoscut-o.« (1 Corinteni 2,6-13)

Oare nu simțim noi o mare bucurie când Dumnezeu ne descoperă ceva, ce El a ascuns de cei înțelepți și pricepuți? (Matei 11,25)

Nu saltă inima noastră de bucurie când ne sunt ascultate rugăciunile, când Dumnezeu face minuni în fața ochilor noștri prin ascultarea lor și își descoperă astfel slava Sa, așa cum Și-a descoperit-o la primul semn pe care L-a făcut, atunci când a schimbat apa în vin? (Ioan 2,11)

Dacă L-am primit pe Domnul prin credință, ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. (1 Petru 1,8) Reprezentațiile teatrale și prezentările de diapozitive sunt puțin potrivite să provoace adevărate bucurii duhovnicești. Dar pentru a produce bucurii lumești, acestea (teatru, cinema, coregrafie, etc.) sunt numai bune. A nu avea alte mijloace pentru nașterea bucuriilor duhovnicești, este semn de sărăcie spirituală. Se pare că este locul să întrebăm: creștinismul este așa de sărac în bucurii duhovnicești sau incapacitatea conducătorilor este de vină, că anumiți oameni, în aparență pe bună dreptate, acuză de ‚ipocrizie‘ creștinismul ferm. Un ipocrit nu va putea fi niciodată o mărturie vie; dar un copil al lui Dumnezeu, fericit și vesel este o epistolă deschisă a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii. (2 Corinteni 3,2-3) ‚Ipocritul‘ este omul nefericit, care nu are nici bucurii lumești și nici bucurii duhovnicești, oricât de înaltă ar fi mărturisirea lui. Înseamnă că el poate avea numai ‚o formă de evlavie‘, dar îl va tăgădui puterea. Puterea o putem avea numai **prin bucurie în Domnul.** (2 Timotei 3.5)

Dar dacă ne bucurăm tot timpul în și de Domnul, această bucurie ne dă o tărie, pe care nu este în stare s-o dea nicio altă bucurie. Motivul bucuriei duhovnicești este o taină, care nu este și nu va fi descoperită multor oameni.

BUCURIA DE DOMNUL

Ca să ne putem bucura trebuie să avem un motiv, căci fără el nu ne putem bucura. Bucuria nu se poate produce artificial, ea trebuie să fie naturală. Dumnezeu îi cunoaște pe oameni și știe ce îi bucură; aceasta se poate vedea în tot ce face. Ceea ce-l bucură pe omul **firesc** cel mai mult este: să mănânce bine și să bea. De aceea citim: »Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi

dulci și trimiteți câte o porție și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră.»

Acesta este felul lui Dumnezeu din vechime și până acum și nu va fi probabil nimeni printre cititori care să creadă, că în cazul poporului Israel, respectiv în cazul cuvintelor de mai sus, pe care Neemia le adresează poporului Israel, ar fi vorba despre hrană spirituală. Nu, aici este vorba în mod sigur despre lucruri materiale: despre untdelemn și vin, despre lapte și miere. De aceea Dumnezeu Și-a condus poporul într-o țară unde curge lapte și miere; acest lucru este bine cunoscut; și mai era și o țară cu grâu și orz, cu viță de vie și smochini și rodii, cu măslini bogăți în ulei și cu miere. (Deuteronom 8,8)

În această țară era hotărât un loc despre care citim: »Să-L căutați în locașul Lui și să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, din toate semințiile voastre, ca să-Și așeze acolo Numele Lui. ... Acolo să mâncați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru și să vă bucurați împreună cu familiile voastre, de toate bucuriile cu care vă va fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru.« (Deuteronom 12,5-7)

»Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu a fost mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.« Și au început să se veselească. (Luca 15,23-24)

În toate aceste cazuri oamenii trebuie să ajungă să fie bucuroși prin mâncare, să se veselească.

»Nu este altă fericire pentru oameni decât să mănânce și să bea și să-și înveselească sufletul cu ce este mai bun din agoniseala lui. Dar am văzut că și aceasta vine din mâna lui Dumnezeu.« (Eclesiastul 2,24)

Atunci când israeliții se gândeau la Acela care le-a pregătit aceste bucurii, inimile lor trebuiau să se simtă atrase de El, iar ei să-I fie recunoscători. »Când vei mânca și te vei sătura, să binecuvântezi pe Domnul, Dumnezeul tău, pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o.« (Deuteronom 8,10)

Dar israeliții se gândeau prea puțin că ar trebui să-L laude pe Dumnezeu, așa încât El a trebuit să-i mustre: »Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la mine.« (Isaia 1,3) Cât de recunoscător este un animal fără rațiune pentru o bună îngrijire, pentru hrană multă și bună și cum încearcă în toate felurile să-și arate bucuria față de stăpânul lui! Cu câtă recunoștință slujește el stăpânului său și îl ascultă de bunăvoie! Ce învățătură trebuie să fie acesta pentru ,omul rațional'! Nu este Dumnezeu acela care dă ploaie din cer și timpuri roditoare? Ce îmbelșugat ne pune El masa în fiecare zi și cât de statornic Se îngrijește de noi! Oare nu trebuie să-I fim recunoscători pentru aceasta și să-L proslăvim? Ah, dacă am putea înțelege mai bine lucrul acesta, am avea atunci, cu siguranță mai multă bucurie la Domnul, la Dătătorul tuturor lucrurilor bune și desăvârșite.

Dar dacă chiar și această latură materială ar trebui să ne îndemne inimile la mulțumire și laudă față de El, atunci cu atât mai mult ar trebui s-o facem pentru lucrarea minunată pe care a făcut-o El nu numai pentru trupurile noastre, ci El S-a gândit și la sufletele noastre.

Este un fenomen foarte normal că omul este într-un mod extraordinar preocupat de problemele care privesc trupul și de lucrurile materiale, iar când are de ales între două feluri de mâncare, cu siguranță îl alege pe cel mai bun, presupunând că are un gust bun.

N-ar trebui să fie la fel și cu nevoile sufletului? Cum se face că omul firesc se hrănește cu tescovină, iar adesea chiar câte un copil al lui Dumnezeu are așa de puțină înțelegere pentru mana cerească și pentru mielul jertfit? Taina marii slăbiciuni, da, a lipsei de putere constă în aceea că mâncăm prea puțin sau chiar mâncăm lucruri nepotrivite sau dăunătoare. Hrana adevărată și mâncarea sănătoasă **este pâinea din cer și Mielul jertfit**. De aceea spune Domnul în Ioan 6: »Eu sunt pâinea care s-a coborât din cer.« (versetul 41) Și iar: »Eu sunt pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit. Pâinea care se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară. Eu sunt pâinea vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.« (versetele 48-51)

»Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac.« (versetul 58) Oare să nu facem uz de invitația lui Dumnezeu? Oare să nu mâncăm și să fim veseli? Dacă vom mânca, vom avea multă bucurie la Domnul și aceasta va fi tăria noastră. Oricât de dorit ar fi toate acestea, pentru noi există ceva mai mult decât bucuria de Domnul, și anume

BUCURIA ÎN DOMNUL

Diferența aceasta nu va sări imediat în ochi oricărui cititor, dar ea este extraordinar de mare. Sau nu este nicio deosebire că ești lângă casă sau în casă? Această diferență o sesizăm deslușit când este ger cumplit afară sau când este vreme rea.

De bucuria de Domnul ține, în general, să mâncăm și să ne veselim; pe când bucuria în Domnul are un motiv profund.

Prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos, Domnul nostru, este cel ce lucrează în noi și ne face să socotim totul ca o pierdere și ca un gunoi, de dragul Lui, pentru a-L câștiga pe El și să fim găsiți în El. Cititorul să urmărească aceste gânduri și astfel va găsi multă bucurie în Domnul.

În Filipeni 4,4-5 citim: »**Bucurați-vă totdeauna în Domnul!** Iarăși zic: bucurați-vă! Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.« Domnul este aproape. Ce gând important! Ce va fi când Domnul va veni? Ce înseamnă aceasta pentru noi și ce înseamnă pentru lume? Sărmană lume, care nu-L cunoaște pe El, care nu cunoaște acea fericire, acea bucurie de a fericii pe alții, care sunt nefericiți, lipsiți de bucurie și pace și care nu va avea bucurie nici atunci când va veni Domnul!

Dar și mulți copii ai lui Dumnezeu sunt nefericiți în acest timp și n-au bucurie nici de Domnul și nici în Domnul. Blândețea lor ar trebui să fie cunoscută de toți oamenii. O, de-am vrea să nu facem pe plac diavolului, care este un stăpân rău, și slujitorilor lui, care îi apasă pe bieții oameni și pun peste ei poveri de nesuportat, pe care ei înșiși nu le ating nici măcar cu un deget.

Harul ne-a ușurat atât de mult situația! Să nu le-o ușurăm și noi oamenilor din jurul nostru? Dacă ni s-a arătat un har așa de mare, să nu arătăm și noi har, să nu ne întărim și noi în harul care este în Hristos Isus, așa cum îl îndeamnă Pavel pe Timotei? (2 Timotei 2,1)

Ah, ce ușor se poate întâmpla să ajungem să semănăm cu sluga netrebnică și să pretindem de la alții ca ceva de la sine înțeles, ceea ce a lucrat harul în noi. Cunoașterea, care este numai har, ne face smeriți și ne și învață ca blândețea noastră să fie cunoscută de toți oamenii. Nu lasă și Dumnezeu în timpul de acum soarele să răsară și peste cei buni și peste cei răi și nu dă El ploaie și peste cei dreپți și peste cei nedreپți? (Matei 5,45)

Am fost chemați să vestim puterile Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. (1 Petru 2,9) Nu este blândețea una dintre virtuțile de seamă ale lui Dumnezeu, nu este El plin de har și de îndurare, răbdător și mare în bunătate?

Dacă Dumnezeu îi poartă azi pe toți cu îndelungă răbdare și îngăduință, cum să fim noi nerăbdători și să vrem să schimbăm lucruri pe care Dumnezeu nu le schimbă? Ah, cât de ușor putem cădea într-o râvnă falsă! De câte ori trebuie să vindece Dumnezeu o ureche, pe care noi am tăiat-o?

O, de-am fi severi față de noi înșine, neînduplecat de severi, dar cu toți oamenii să fim blânzi! Toți cei care vor să-I slujească Domnului în vreun fel, să se gândească la ceea ce este scris: »Trebuie deci ca supraveghetorul (episcopul) să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeți, capabil să învețe pe alții; nu dedat vinului, nici bătauș, ci blând, nu certăreț, nu iubitor de bani,« etc. (1 Timotei 3,2-3)

»Robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da

pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă de cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.» (2 Timotei 2,24-26)

»Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!« (Iacov 3,13)

Acesta este gândul tuturor celor care vor să-L urmeze pe Acela care este blând și smerit cu inima. Prin a-L urma pe El găsim odihnă pentru sufletele noastre și în căile Lui găsim pacea cu Dumnezeu, care întrece orice pricepere. Dacă vrem să savurăm această pace și dacă vrem să ne bucurăm în Domnul totdeauna, atunci trebuie să **mergem pe calea pe care ne-o arată Epistola către Filipeni.**

Aceasta ar putea fi pentru toți copiii lui Dumnezeu o țință vrednică de dorit și câte unul se va bucura dacă natura lui veche, firea, nu i-ar da atâta bătaie de cap și nu l-ar împiedica să savureze bucuria în Domnul. Dar Domnul dă un har și mai mare.

BUCURIA SA DEPLINĂ ÎN NOI

Cuvântul adevărului conține un capitol care a fost scris cu scopul ca noi să putem avea **deplin în noi bucuria Domnului**. De aceea au putut ucenicii să fie de față la rugăciunea Domnului (Ioan 17). Aici Domnul spune în mod expres Tatălui: »Dar acum Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină« (desăvârșită).

Ne-am făcut vreo părere despre **această bucurie a Sa**? Avem în noi această bucurie desăvârșită? Dacă nu, să ascultăm minunatele cuvinte ale Domnului din Ioan 17. Dacă parcurgem verset cu verset, vom găsi că fiecare gând în parte trebuie să fi umplut inima Domnului cu o bucurie negrăită, iar dacă inimile noastre sunt într-o stare potrivită, vom simți și noi împreună cu El **această bucurie a Sa**, ea va fi în noi.

Câteva gânduri ar fi potrivite aici, pentru a arăta cititorului cum se face aceasta și să-l încurajăm în această privință, să parcurgă verset cu verset și gând cu gând acest capitol și astfel să lase Duhul să lucreze în el.

»**Tată, a venit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine.**« Ce fel de ,ceas' a fost acela pentru Domnul, care acum a venit, de trebuia acum proslăvit? Cine își poate imagina bucuria sau chiar s-o simtă împreună cu El, bucuria care a umplut inima Lui în ceasul acela? El, care S-a smerit de tot și a luat chip de rob, trebuia să fie acum proslăvit? Și cum trebuia proslăvit?

Ceea ce umple inima fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu, nu se poate scrie, dar este exprimat în cuvintele pe care le găsim în Apocalipsa 4,10 și mai departe. Cei douăzeci și patru de bătrâni vor cădea (se vor arunca) la pământ în fața Celui ce șade pe scaunul de domnie (în fața Celui proslăvit) și se vor închina în fața Celui care este viu în vecii vecilor, își vor arunca cununile în fața scaunului de domnie și vor zice: »Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute.« Mai mult nu pot exprima cuvintele omenești; ele sunt prea slabe și limba noastră este prea săracă, pentru a reuși să exprimăm bucuria Sa deplină, în timpul de acum, în trupul stării noastre smerite.

Dar nu propria Lui proslăvire era obiectul bucuriei Domnului, ci aici scrie „ca și”, adică ,astfel ca'. Proslăvirea Domnului, a Fiului, are un scop foarte precis: »**ca și Fiul Tău să te proslăvească pe Tine.**« Să nu fi văzut Fiul cum Tatăl era necinstit în lumea aceasta? În lumea aceasta, pe care a umplut-o de fapte bune, dar în care nimănui nu-i pasă de Dumnezeu, nimeni nu-L caută, nimeni nu-L proslăvește ca Dumnezeu și nimeni nu-I mulțumește. (Romani 1,18-21 și 3,10-12)

Lucrurile acestea trebuiau să se schimbe acum, **Dumnezeu urma să fie proslăvit**. Acest gând a umplut inima Fiului cu o bucurie negrăită. Iar ucenici care au auzit aceste cuvinte și noi, care citim aceste cuvinte, să nu împărtășim această bucurie? **Bucuria Sa nu trebuie doar să fie bucuria noastră, ci ea trebuie să fie desăvârșită în noi.**

Apoi citim că El dă viață veșnică tuturor celor pe care-I i-a dat Tatăl. Acesta este un dar atât de mare și atât de minunat, un dar a cărui valoare nu ne-o putem imagina. Viața veșnică este ceva ce în lume nici n-am cunoscut; și aceasta a putut El să ne-o dea, nouă, oamenilor, așa cum eram, săraci, fără Dumnezeu, păcătoși pierduți, unora care erau vrăjmașii Lui.

A da este mai fericite decât a primi, a spus Domnul Însuși; astfel putem arunca o privire în inima Lui. Este fericite de noi, cei care primim, dar mai fericite de El, dătătorul. Fericirea cu care dă El, întrece înțelegerea și priceperea noastră. Pe cât este de mare darul Său – viața veșnică – pe atât de mare este bucuria Lui, poate chiar mai mare; cine o poate măsura? Este **bucuria Sa** și dacă medităm la aceste lucruri, atunci ea va fi deplină în noi, ne va umple inima de tot și ne va face peste măsură de fericiți.

Dacă cititorul s-ar lăsa încurajat, să lase fiecare gând în parte să lucreze în el, poate va gândi la început, că de acum va fi mereu așa, iar **bucuria Lui** va începe să-l plectisească. Dar nu este așa; va fi tot mai interesant, tot mai minunat, bucuria se va înteti, va crește până la înălțimi niciodată bănuite și vom începe să-l înțelegem pe apostolul Petru când scria: »Pe care (pe Domnul Isus Hristos) voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită.« (1 Petru 1,8)

Ca o dovadă a celor spuse mai sus despre creșterea și întetirea bucuriei, vom aminti doar un gând, cu care, bineînțeles, creșterea încă n-a atins punctul ei maxim. »Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mie Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvântul Tău.« (Ioan 17,6)

Să ne imaginăm viața veșnică, un dar atât de prețios, încât putem crede că prețiozitatea lui nu poate fi întrecută. Și darul pare cu atât mai prețios, când ne gândim cine primește acest dar: sunt unii, care sunt atât de nevrednici! Atunci ar fi niște **nemernici cu viață veșnică**. Dar ce ne învață Scriptura? »Iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.« (1 Ioan 3) Ce gând: **copii ai lui Dumnezeu și viața veșnică!** Niciodată n-ar fi putut pătrunde în inima unui om un astfel de gând. Acesta face parte din lucrurile pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit; așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce-L iubesc. Dar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, altfel nu le-am putea înțelege deloc. (1 Corinteni 2,9)

Dar ceea ce contează aici este că Domnul a putut să spună: »Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Tu Mi i-ai dat.« Cât de mișcată va fi fost inima Domnului, ce plinătate a bucuriei, când a putut spune alor Săi: acum **Dumnezeul Meu este Dumnezeul vostru și Tatăl Meu este Tatăl vostru**; la El Mă duc și vă voi trimite Mângâietorul, Duhul Sfânt, care vă va conduce în tot adevărul, care va mărturisi împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Deci nu numai viața veșnică a putut să ne-o dea și ne-a dat-o, nu suntem păcătoși cu viață veșnică, ci suntem **copii ai lui Dumnezeu cu viață veșnică**. El a condus pe mulți fii la slavă, la slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu. Într-adevăr, nici aici nu poate un om să mai găsească vreun cuvânt ca să descrie bucuria care a umplut inima Domnului la gândul acesta, bucuria Sa, care acum este deplină în noi.

Toate acestea sunt gânduri care fac din noi adoratori, care se închină Tatălui în Duh și adevăr. Cu siguranță, Domnul i-a avut în vedere pe toți ai Săi când a spus aceste cuvinte, dar ce va fi atunci când va veni din cer, pentru a schimba trupul stării noastre smerite și să-l facă asemenea trupului slavei Sale; atunci când în acea zi va apărea proslăvit în sfinții Săi și va fi văzut cu uimire în toți cei ce vor fi crezut? (2 Tesaloniceni 1,10) Dar atunci când El va spune Tatălui:

»Iată, eu și copiii« (nu păcătoșii, nu despre ei este vorba, la fel de puțin cum tatăl nu l-a prezentat pe fiul regăsit ca fost păzitor de porci) »pe care Mi i-a dat Domnul«, »suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.« (Isaia 8,18; Evrei 2,13)

Toate acestea le-a prevăzut Domnul și ne putem imagina cât se bucură sufletul Lui, cât de fericit Îl va fi făcut gândul și ce bucurie I-a umplut inima, când a putut să spună asemenea cuvinte Tatălui, în auzul ucenicilor Lui, care au putut să înțeleagă doar puțin din ele, cum și noi înțelegem așa de puțin din ele.

Dar va veni ziua și ea este deja aproape, când vom înțelege deplin toate acestea și atunci bucuria Lui va fi desăvârșită în noi. Aici, cu toată înălțimea ei, ea va rămâne ceva nedesăvârșit, dar ea va crește în cantitate, după cum ne vom preocupa cu aceste lucruri. Nu trebuie să așteptăm până la moarte sau până va veni Domnul să ne ia, pentru a savura această bucurie, ci bucuria Lui poate fi deja de acum în noi, într-o oarecare măsură. Ea nu va fi niciodată desăvârșită în noi, dacă vom fi numai cei care primesc, căci există o bucurie mai mare, **cea de a dăruii**. Dar cum vrem să dăruim, dacă noi înșine suntem săraci, o, ce săraci!

Constă bucuria numai din a dăruii mijloace materiale? Nu există nimic mai înalt, mai bun decât banul? Da, există ceva mai bun și acel ceva îl putem dăruii și noi și dacă facem lucrul acesta, vom face experiența binecuvântată, că dăruirea acestui lucru mai bun face mai multă bucurie dătorului, decât dăruirea darurilor trecătoare. »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui să vă îmbogățiți.« (2 Corinteni 8,9)

Ah, dacă și noi am fi săraci, atunci am putea îmbogăți pe mulți și atunci am putea înțelege 2 Corinteni 6,10: »Ca niște săraci și totuși îmbogățind pe alții, ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile.«

Chiar stăpânim toate lucrurile și putem îmbogăți pe mulți sau este acesta numai un fel de a vorbi, o lozincă? Dacă este într-adevăr așa, se ridică întrebarea: Am îmbogățit noi deja pe cineva?

Îmbogățirea merge numai până acolo până unde ajung mijloacele. Ce nici noi nu avem, nu putem da. Un milionar nu poate da decât la 10 oameni câte 100 000 de euro și atunci avutul lui este epuizat iar el este sărac. Noi nu avem nimic și totuși stăpânim totul. Acest 'tot' este ineputabil și cu el putem îmbogăți mulți oameni și totuși nu sărăcim ca milionarul. Facem lucrul acesta? Asupra acestei întrebări să mediteze cititorul.

Cea mai bună învățătură o găsim privind asemenea persoane, care au fost sărace și totuși au îmbogățit pe mulți. Primul dintre aceștia este Însuși Preaslăvitul nostru Domn și Mântuitor, prin a Cărui sărăcie am devenit bogați. Dar poate vrea să spună cineva: ce a putut Domnul să facă, nu pot face și eu.

Atunci nu trebuie decât să aruncăm o privire în Sfânta Scriptură și vom găsi mulți care au umblat pe aceleași urme, care au reflectat câte ceva în lumea aceasta din slava Domnului. Dintre toți, niciunul nu strălucește așa de luminos ca apostolul Pavel.

În citatul de mai sus din 2 Corinteni 6, spune despre el și despre alții: »Ca niște săraci și totuși îmbogățind pe mulți.« Iar în capitolul 8 ne face atenți, că Domnul S-a făcut sărac, ca prin sărăcia Lui să ne îmbogățească pe noi. Înseamnă că totuși a înțeles cum se face acesta, să îmbogățești pe săraci și toată slujba Lui vorbește despre acest lucru.

Care a fost cea mai nobilă sarcină a Sa? Să ascultăm propriile lui cuvinte: »Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții (cel mai sărac), mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.« (Efeseni 3,8-9) Ce scop să fi avut o astfel de vestire? Trebuiau aceste bogății nepătrunse să fie doar admirate? Nu, căci în felul acesta nu se îmbogățește nimeni. N-ar avea nici un rost, dacă apostolul n-ar putea spune: **totul este al vostru**. »Fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea,

fie lucrurile de acum, fie cele viitoare; **toate sunt ale voastre** și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu.» (1 Corinteni 3,22-23)

»Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și **împreună moștenitori cu Hristos**, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.« (Romani 8,16-17) Această slujbă binecuvântată de a vesti printre Neamuri bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și de a spune copiilor lui Dumnezeu »totul este al vostru«, a stârnit cea mai rea nemulțumire a vrăjmașului, căci dacă cineva acceptă acestea prin credință, bucuria lui este așa de mare, încât va fi legat pentru totdeauna de persoana Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. De aceea este scris: »dacă suferim împreună cu El«. Toată ura vrăjmașului se îndreaptă împotriva celor care vestesc adevăruri atât de minunate, iar aceasta provoacă suferință. Dar dacă vrem să îmbogățim pe mulți, nu vom lua seama la suferințe.

Pentru bucuria care-I stătea înainte, Domnul a suferit chiar și crucea. Iar robul lui credincios n-a putut să meargă pe o altă cale; de aceea zice: »**De aceea** rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică.« (2 Timotei 2,10) **De aceea** și-a dorit să devină mic și sărac, ca cei aleși să devină mari și bogați. Acest lucru i-a umplut inima de o bucurie negrăită, atunci când îi vedea pe cei aleși fericiți, tot așa cum s-a umplut inima Domnului Însuși cu astfel de bucurie. Bucuria Lui a fost deplină în El. Tot așa trebuie să fie și cu noi. Nu trebuie să ne gândim atât de mult la noi, ci mult mai mult la alții. Trebuie să le vorbim despre bogățiile nepătrunse ale lui Hristos.

Slujba noastră să aibă în vedere mai mult câștigarea **inimilor** pentru Domnul, îmbogățirea lor și atunci bucuria noastră va fi desăvârșită, iar bucuria Lui va fi deplină în noi. Niciodată să nu ne mulțumim numai cu câștigarea **sufletelor**, astfel aceștia pot deveni doar ‚Ionatani‘. Despre Ionatan este scris: el l-a iubit pe David ca pe sufletul lui, dar viața nu și-a petrecut-o împreună cu el, așa cum au făcut toți cei care l-au iubit pe David, ci **la curtea lui Saul**. Astfel că n-a putut evita de a se sui cu Saul pe muntele Ghilboa, unde a fost bătut de filistenii. Dacă ar fi fost cu David, cu siguranță ar fi făcut parte dintre vitejii lui și el ar fi fost acela care i-ar fi bătut pe filistenii, nu filistenii pe el. Când David a ajuns la guvernare, precis l-ar fi făcut al doilea, după el. Ionatan ar fi primit cel puțin un loc înalt de cinste, cum prezisese tatăl său Saul. Ionatan l-a iubit pe David – ca pe sufletul lui – îi era devotat, **dar inima lui** nu i-a aparținut lui David **în întregime**. De aceea nici n-a avut o bucurie reală, ci doar necazuri mari din pricina lui David. (1 Samuel 20,30-34) Și mai citim: »Sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el.« (1 Samuel 18.1) Chiar dacă Luther a tradus în acest caz ‚inimă‘ în loc de ‚suflet‘, totuși o legătură de inimă ar trebui să arate altfel decât legătura lui Ionatan cu David. Dar Pavel nu zice referitor la Onisim: »pe el, sufletul meu«, ci »pe el, inima mea«. Era o legătură de inimă între Pavel și Onisim, pe când între Ionatan și David era numai o legătură de suflet. S-ar putea întâmpla ca unii să nu vadă nicio diferență aici. Atunci să ne gândim la deosebirea dintre inimă și suflet.

Dumnezeu spune în Vechiul Testament: »Fiule, dă-mi inima ta!« (Proverbe 23,26) Dar nicăieri n-a spus: ‚Fiule, dă-mi sufletul tău!‘

Despre vitejii lui David citim în 1 Cronici 12,38: »Toți aceștia, oameni de război, care țineau rândul de bătaie, au venit la Hebron cu **inima** întregă, ca să-l facă pe David împărat peste tot Israelul. Și de asemenea toată rămășița lui Israel era **o inimă** ca să-l facă împărat pe David.«

Câte unul îl iubește pe Domnul numai cât pe sufletul lui. Și mulți credincioși nu vor să fie legați de Domnul decât pentru binecuvântările care-L însoțesc și pentru anumite avantaje, dar nu vor să fie încă acolo unde este El, nu vor să meargă pe calea credinței, nu vor să-L urmeze și nici să iasă afară la El, ca – afară din tabără – să sufere ocara Lui. Aceasta este o poziție echivocă, așa cum vedem la Ionatan. Un asemenea om nu știe nimic despre bucuria cea mare pe care o au

copiii lui Dumnezeu, cei care au ieșit la Domnul, pentru a suferi ocara Lui în afara taberei. (Evrei 13,13) Și dacă nu cunosc bucuria, nu au nici tărie, câtă vreme bucuria este izvorul tăriei.

BUCURIE ÎMPĂRTĂȘITĂ

Ori preafericită ori în suferință fie,
Inima își caută cealaltă jumătate.
Bucuria-mpărtășită-i dublă bucurie,
Durerea-mpărtășită e doar pe jumătate.

Câte un om primește un șoc la auzul cuvântului ‚a împărți’. Aici are un înțeles deosebit. Fiecare ar trebui să facă odată o încercare de a bucura pe cineva, să-l bucure cu totul pe neașteptate. Dar trebuie să fie cu adevărat o bucurie. Atunci își va da seama că bucuria pe care i-a făcut-o altuia se răsfrânge asupra lui.

Deci și a bucura pe alții este un izvor de tărie. Lucrul acesta îl putem înțelege cum vrem. Cine are mijloacele necesare, îi poate cumpăra ceva unui sărac, ceva necesar, iar bucuria dublă va avea un dublu efect. Se vor bucura și primitorul și dătătorul. Cine se va bucura mai mult, nu vă vom dezvălui aici. Doar atât: deviza lui Dumnezeu este: »Este mai fericit să dai decât să primești.«

Cel căruia vrem să-i facem o bucurie, nu trebuie neapărat să fie un om sărac. În fond, daruri primește oricine cu plăcere, iar bucuria este cu atât mai mare, cu cât ne pricepem mai bine să aflăm de la cel căruia vrem să-i facem daruri, cam cu ce am putea să-i facem o bucurie și cu cât este mai mare surpriza pe care i-o pregătim. Cu bucuriile duhovnicești este la fel, dar cu deosebirea că tăria care rezultă este incomparabil mai mare.

Dar nu este recomandabil a se face daruri în mod regulat cunoștințelor sărace. Ei le vor privi ca o îndatorire a dăruitorului de a-i ajuta. Și în curând darurile n-o să li se mai pară destul de mari și de îmbelșugate. Domnul se străduiește mereu să ne arate propria noastră incapacitate, iar noi putem să întrebăm: »Cine este suficient pentru acestea?« (2 Corinteni 2,16) Dar cel ce întreabă răspunde singur: »Avem o astfel de încredere, prin Hristos, către Dumnezeu: nu că suntem capabili prin noi înșine să gândim un lucru ca venind de la noi înșine, ci destoinicia noastră vine de la Dumnezeu, care ne-a și făcut capabili, ca slujitori ai unui nou legământ; nu ai literei, ci ai Duhului; pentru că litera omoară, dar Duhul dă viață.« (2 Corinteni 3,4-6)